

college moeilijk te verkopen naar de achterban' (p.29), wisselt de auteur af met cryptische 'De directeur personificeert de dialektiek van het ziekenhuis als een organisatie in voortdurend dynamisch evenwicht' (p.80). Dat de auteur van afwisseling houdt blijkt uit het voortdurend door elkaar halen van de tegenwoordige en verleden tijd. Zijn taalgevoel is zwak en zelden is een typering treffend; te vaak leidt zijn onzorgvuldige manier van formuleren tot onbedoeld grappige effecten. De eindredacteur, drs. A.Th.M. de Jonge, heeft zijn werk slapend gedaan, anders is het niet te verklaren waarom het boek wemelt van de slordigheden. Namen worden fout gespeld, mr. K. Bos/Bosch en drs. J.D. Kuypers/Kuyper, en de aanduidingen zijn inconsequent, Vereniging/Vereeniging/Eudokia/Eudokia', etc. 'De VU staat het water figuurlijk tot aan de lippen', 'er is nochtans nog wel even sprake', 'bouwkundig en architectonisch', het zijn slechts enkele voorbeelden van de zwakke en onzorgvuldige stijl waarin het boek geschreven is. Maar het is de vraag of een strenge eindredacteur en een neerlandicus dit boek nog hadden kunnen redden. Want ernstiger is de constatering dat de auteur er geen blijk van geeft de stof te beheersen, wat het duidelijkst tot uiting komt in het hoofdstuk over de voorgeschiedenis. Men spreekt niet over verschillende bloedgroepen binnen de Nederlandse Hervormde Kerk van de negentiende eeuw (p.14), Kuyper was geen lid van de Dolerende Kerk (Nederduitsch Gereformeerde Kerk) en L. Lindeboom was geen predikant in Kampen, maar in Zaandam en was hoogleraar in Kampen. Bovendien vertegenwoordigde hij niet de afgescheidenen én de christelijke gereformeerden (p.19). De Vrouwen VU-hulp is niet opgezet om de herdenking van de geboortedag van A. Kuyper in 1937 te financieren; de opbrengst van de actie werd op deze dag aangeboden, dit initiatief had een andere achtergrond (p.18) Met andere woorden: de geschiedschrijving is met dit boek niet gediend. Dat de auteur, een historicus (!), het verschil niet weet tussen geschiedenis schrijven en geschiedschrijving (p.10) is hoogst opmerkelijk. Ook zijn omschrijving van geschiedschrijving 'als het verklaren van een verschijnsel door het ordenen van de gegevens die er betrekking op hebben' zal niet door veel historici gedeeld worden. Het verklaart wel het gebrek aan analyse en diepgang in dit gedenkboek evenals de soms saaie en lange opsommingen. Wat de taak van de begeleidingscommissie is geweest, is na het lezen van het boek onduidelijk. Het doet daarom cynisch aan als de auteur in zijn voorwoord één van de leden van de commissie, de Rotterdamse maatschappijhistoricus prof.dr. J.M.W. Binneveld in het bijzonder bedankt voor zijn kritisch commentaar en meedenken. Het heeft er eerder schijn van dat de beginnend auteur in het diepe werd gegooid terwijl de badmeesters koffie dronken. Het jubilerende VU-